

Pandoranın Kutusu Ve Aşk

– Mikail Dede · 28 Şubat 2025

unutulmuşların mezar başında elimde çiçeklerle duruyorum
ve kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyorum
ve bilgisiz, sonra diyorum ki elbet bir bildikleri vardır

siyah bir kedi bir mırıltı ile geçiyor yanbaşımdan
şimdi ne olacak
savaşın tüm ızdırabı sonrası
sonrası mı
sulh ve barış gelecek diyorlar

peki kayıtlardan silinen isimlere ne olacak
bu kadar olumsuz rüzgardan sonra
kendimizi ne zaman huzur içinde bulacağız

bu günlerin gidişatına baktığımda
bu yüzden hep susmayı sevdim
ağlamayın çocuklar, bahar yakın desem de

belki öfkeleniyorsun ve öfkeleniyorsun
ağlıyorsun, sonra susuyorsun ve susuyorsun
musallat oluyor umutsuzluk kemiklerine kadar

ve sonra izlemeyi tercih ediyorsun uzaktan sessizce
onlar daima birbirlerine ağır kusurlar bulurken
sen kardeşlikten, insanlıktan bahis ediyorsun
zavallı Don Kişot'un hikayesinde gibi

çok hızlı geliyor her şey ve endişen de
bitsin artık diyorsun, neyi paylaşamıyorsunuz
petrol kuyularını mı, bu benim umurumda değil
sanırım bu yüzden sessizliği seviyorum...

sulh ve özgürlük vaat ediyorlar
belki diyorum başka bir hikayede
başka bir evrende...

ve aklıma sen geliyorsun, tüm olumsuzluklara rağmen
bahar yaklaşırken bile kalbim sensizlikle üşüyor
buz kristalleri gibi mazinin parçalarını hatırlıyorum

ipeksi saçlarını okşuyorum
sonra sana bir gül sunuyorum
biz zaten barışı bulmuştuk
aynı aşk dilini konuşurken

güneşin altın saçları altında
petrol ve maden sahalarının üstünde
filizlenmişti papatyalarımız
çocuklar oynuyordu yemyeşil çimenlerde
renk, ırk, dil, din ve isim ayrımı yapmadan

ve diyorum ki hepimiz çocuk kalmalıydık
çocukların gözünde, güller, laleler ve karanfiller hepsi de çiçek değil mi?

onlar ise Pandora'nın kutularını açma peşindeyken
bize bir umut ışığı görünüyor, bir zerre parçası kadar olsa da
sulh, sen ne güzelsin diyecek kadar çocuk kaldı ruhumuz

ve sen güzel kadın, bil ki sonumuz her ne olursa olsun
sonsuz kadar seni seveceğim...